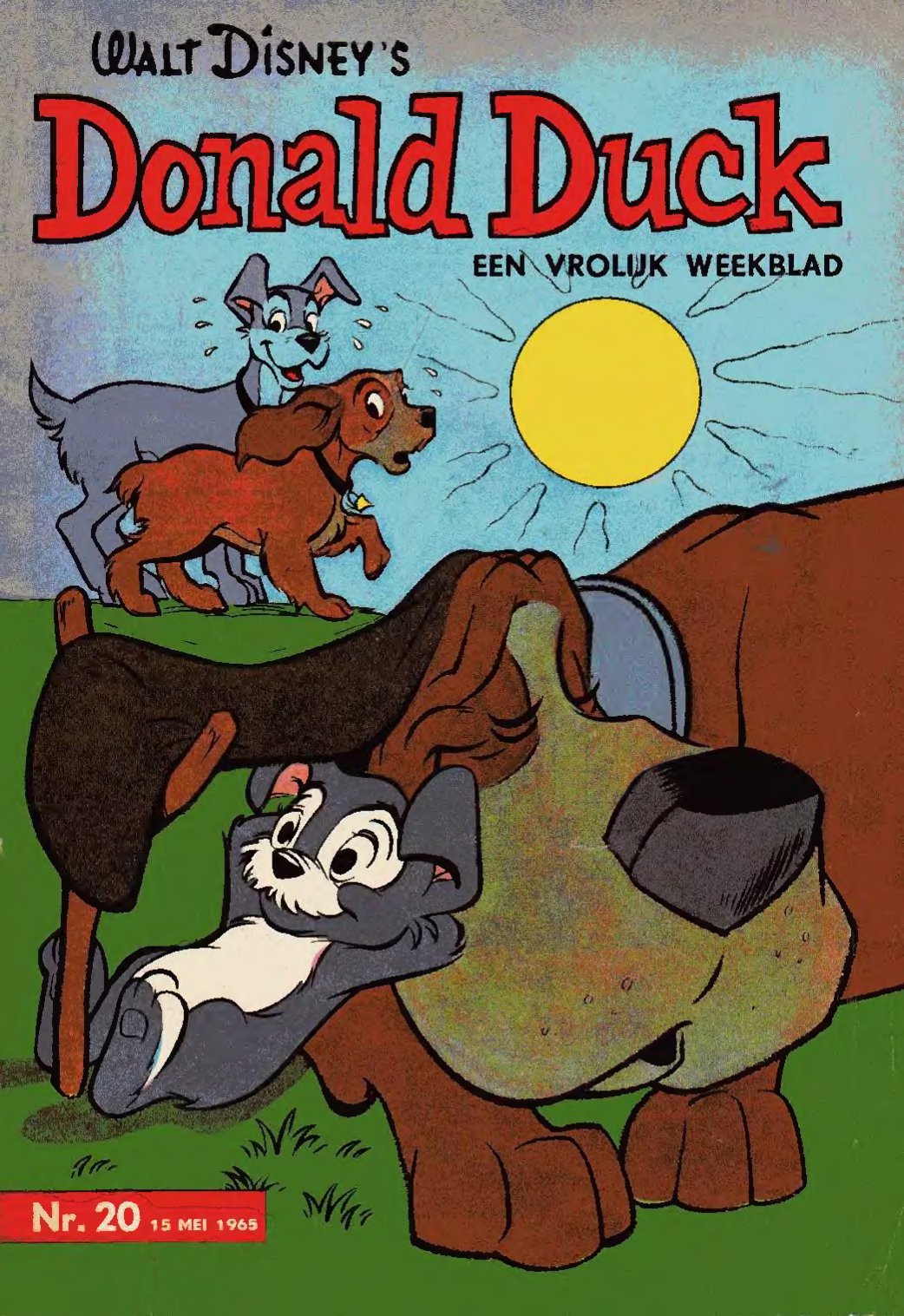
WALT DISNEY'S
Donald Duck
EEN VROLIJK WEEKBLAD
Nr. 20 15 MEI 1965

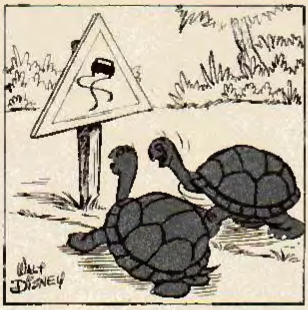

Oei! Slipgevaar! We kunnen beter wat langzaamaan doen!

OOM DONALDS BRIEVENBUS

JANNET GRAVENDEEL - PUTTERSHOEK. Het is heus niet brutaal hoor, te vragen of je in de Donald mag komen; zeker niet als je zulk leuk briefpapier gebruikt! Van alle Duckstad-bewoners krijg je de hartelijke groeten terug.

INA DE HAAN - AMSTERDAM. Oom Dagobert was bijzonder trots op de mooie tekening die je van hem hebt gemaakt, hij zal hem goed bewaren! Als je zo van wandelen houdt, neem je jullie hond zeker ook wel vaak mee, dat vindt hij fijn! Schrijf je nog eens?

SANDY BERKIN - MUIDERBERG. Heel Duckstad heeft je brief gelezen hoor! En ze vonden het allemaal geweldig dat je aan iedereen hebt gedacht! Gefeliciteerd nog met je verjaardag. Was het een gezellige dag?

INEKE SMIT - GROENLO. Als het aan jou lag, stond Willie Wortel wel iedere week in de Donald, hè? Maar ja, je begrijpt natuurlijk dat het niet kan! Dan zou ik vast ruzie krijgen met de kinderen die andere verhalen ook graag lezen! Dag!

Vergeet niet, als je schrijft naar Postbus 792, Amsterdam, duidelijk je naam en adres te vermelden en in de linkerbovenhoek van de envelop te zetten: OOM DONALDS BRIEVENBUS.

PRIJSVRAAG Nr. 20

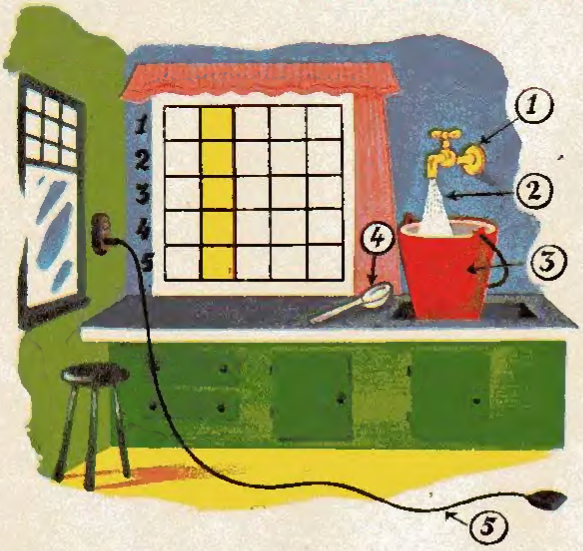

Fientje is een beetje slordig geweest. Ze heeft in de keuken van alles laten liggen. Er is zelfs iets dat ze vergeten heeft schoon te maken. Maar wat dat is, daar kom je pas achter als je het puzzeltje dat wij van deze slordige boel hebben gemaakt, hebt opgelost. Bij sommige voorwerpen in de keuken staan nummers. Kijk eens goed naar die voorwerpen en zoek er het woord voor. Zet dat woord in het vakje waar hetzelfde nummer voor staat. Als je zo al de voorwerpen hebt gehad en je leest van boven naar beneden in de gekleurde vakjes, dan weet je wat Fientje vergeten heeft schoon te maken. Schrijf dat woord dan maar op een briefkaart en stuur deze vóór 20 mei naar DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam. Schrijf duidelijk je naam, adres en woonplaats op de kaart en zet in de linkerbovenhoek: oplossing nummer 20, en daaronder wat je wilt hebben: EEN AUTOPED OF EEN HORLOGE.

ONS ZIEKENLIJSTJE

John Houtman spaart foto's van voetbalclubs en, hoe kan het anders, van speldjes! Heb jij er nog een paar voor hem? John ligt in het Dijkzigt-ziekenhuis, kamer 707 in Rotterdam.

Marianne van der Sluis heeft voor een meisje wel 'n bijzonder hobby: ze spaart kaarten en foto's van Indianen, cowboys en dappere ridders! Haar adres is: Veraatsewèg 59, Steenwijk.

Kees van Willigen is 11 jaar en verzamelt foto's van Adamo en de Beatles, samen met **Nico van Leeuwen**, die bovendien nog een Cliff Richard-fan is. Nico en Kees ruilen de „dubbelen" altijd, want ze liggen samen in het Gooise Kinderziekenhuis, afdeling B, Huizen (G).

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 13 zijn:
1e prijs: Dorry Mulders, Sluisstraat 11 II, **Amsterdam;**
2e prijs: Bert Korendijk, Wilgenstraat 54, **Leeuwarden;**
3e prijs: Kinderen Nagtegaal, **Hagestein;** Kinderen Schmaal, **Nw. Pekela;** Kinderen Hoogendoorn, **Ter Aar;** L. v. d. Woude, **Sas v. Gent;** M. P. Brörens, **Gouda;** H. Diekema, De Bilt; G. Hop, **Rotterdam;** L. Mulder, **Veendam;** T. Leen, **Meerveldhoven;** B. v. Bergen, **Heide-Venray;**
4e prijs: R. Hanekamp, **Twello;** I. Wildenberg, **Den Haag;** H. Lubbers, **Zevenaar;** M. v. Drunen, **Drunen;** R. v. d. Brink, **Beverwijk;** F. Kruyer, **Haogezand;** H. Oosterlaar, **Heino;** H. v. d. Berg, **Hantumhuizen;** R. v. Son, **Nieuwkuik;** Y. d. Vries, **Harderwijk;** W. Houben, **Groenlo;** M. Iedema, **Heemstede;** H. v. d. Berg, **Arnhem;** A. Lap, **Den Hoorn;** J. Hanssen, **Schinveld;** A. De Roo, **Geertruidenberg;** H. Mulder, **Voorst;** M. Zweistra, **Leiden;** Th. v. Mildert, **4931 Istrup, W.-Duitsland;** K. Meganck, **Nieuwerkerken, België.**
De oplossing van prijsvraag nr. 18 luidt: WATER NAAR DE ZEE DRAGEN

✳ PRIJZEN ✳

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: 'n badmintonspel; 20 vierde prijzen: 'n bal.

WALT DISNEY

Diederik Duck

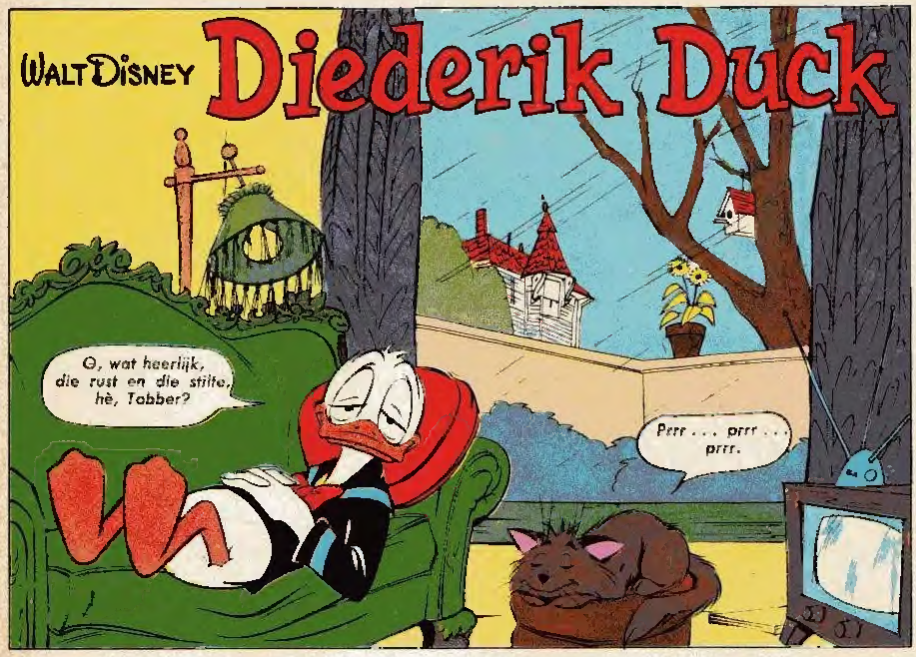

Kom gauw mee, Tobber! We verstoppen ons in de kast! Hij zal denken dat we niet thuis zijn en dan verdwijnt-ie wel!
Dat is een reuze idee van je!

Halla, beste neef, ben je daar? Héé, Donald, ben je thuis?

Hm — ze schijnen uit te zijn . . . ik krijg geen gehoor! Jammer!

Nou, dan zit er niets anders op dan dat ik alleen die kampeertocht ga maken. Pech gehad . . .

MI-AU-OERR!

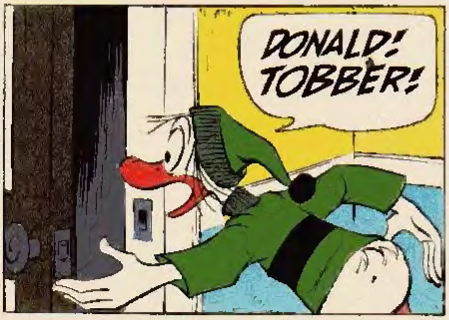
DONALD! TOBBER!

Loop me dan ook niet zo voor mijn voeten als je wilt dat ik je niet op je staart trap . . . Ja, kijk maar baas, het is je eigen schuld!

Wat deed je in die kast? Ik dacht dat je uit was!
Ik in die kast? Tja . . . wat deed ik in die kast? Nou . . . eh . . . o ja, Tabber en ik hielden er wat schoonmaak. Dàt was het!

Nou, vergeet die schoonmaak maar, neef. We gaan een kampeertocht maken. Kom op! De vrije natuur in!

Weldra . . .
Een paar dagen in de open lucht zal je goed doen, Dan! Het is tijd dat je eens een beetje tot rust komt. Je bent de laatste weken zo zenuwachtig en gespannen!

O, zeg, hou op! Ik heb er meer narigheid van dan jij dat ik op je staart getrapt heb!

Za, Donald, we zijn er! Neem de kampeerspullen maar van de auto!

We zullen hier de tent opzetten, bij dit beekje!
Nu begrijp ik waarom ik zo nodig met hem mee moest!

Neem de schaonheid von de natuur in je op! Zie eens hae groots . . .
Sta niet za te leuteren en help me liever die tent opzetten!

Ach, jongen, dot is doodeenvoudig! Hier, ik zal 't je laten zien!

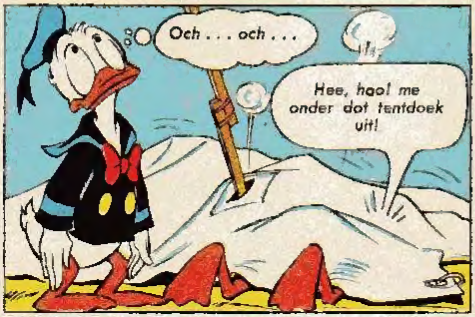
Och . . . och . . .
Hee, haal me onder dat tentdoek uit!

Het is beter dat jij je met de natuur bezighoudt. Ik zet die tent wel op!
Jo, dat ligt meer in mijn lijn, neef!

Zo . . . hèhè . . . de tent staat. En nu zullen we dat luchtbed eens even opblazen. Diep odemhalen en don . . .

Pffff! Daar zal ik de hele dag mee bezig zijn!

. . . de geweldige pijnbomen die als pilaren in een kathedrool hun prachtige kruinen oprichten naor . . .
Natuurlijk.. kijk die open mond eens!

Bedankt voor de lucht, neef! Waar haal je 't vandáán!
Intussen . . .
Ik heb vaak genaeg beesten op de tv op die manier vis zien vangen, maar het lukt mij steeds niet! Hoe spelen ze dat toch klaar?
Oh . . . hm . . . een bergleeuw . . . Eens even goed apletten . . .
Aha . . . dus dat gaat ZO! Nou, dat weet ik dan!
Je steekt gewoon een klauw uit . . . Za eenvaudig als wat!
Tenminste . . . dat DACHT ik!
Ik ben maar 'n stomme straat-kat!
Ik ga brutaalweg een hapje eten bij die leeuw. Per slot van rekening zijn we familie van elkaar!

Miauw! Grrrwwf! *)
Miauw! Prrrrr! **)
*) Halla, stadsneef! Ook een hapje?
**) Wat graag, bosneef!
Intussen . . .
Wat heb je NOU aan?
Een waadbroek, Donald! Ik ga hiermee de rivier in om een massa vis te vangen. Maak vast een vuurtje klaar!
Diederik! Kijk uit! Niet daar!
In deze waadbroek hou ik droge voeten!
DACHT ik het niet! Ik ZAG het aankomen! Daar ga ik maar weer!
Jij kunt nu ook nooit eens wat goed doen! Nu eten we alleen bonen uit het blik!
NEE! Het is niet te geloven! geweldig!
Wat zeg je me daarvan, Donald? Ik heb niet eens een hengel gebruikt! Wat een vangst!
Ga jij Tabber opzoeken, dan zal ik intussen met visbakken beginnen!

Hé, Tobbèèèr! Kom hier! Lekker vissie-vissie! Poes! Poes!
O, ben je daar? Kom, je hoeft je niet te verstoppen!
NEE!
Donald, ik heb nog nooit zo'n kappig en onwillig beest meegemaakt als die kat van jou. Sinds wanneer moet je een kat naar een vismaaltje SLEPEN?
SL... SLEPEN... WAT?!
OEI!
GRRRR!
Arme Tobber! Wreed verscheurd!
VLOEMP!

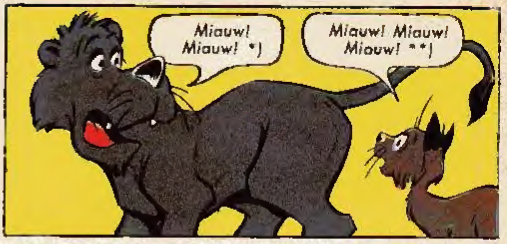

*) Je bedoelt: het zijn je vrienden?
**) Die met die piekharen is jammer genoeg een kennis van me!

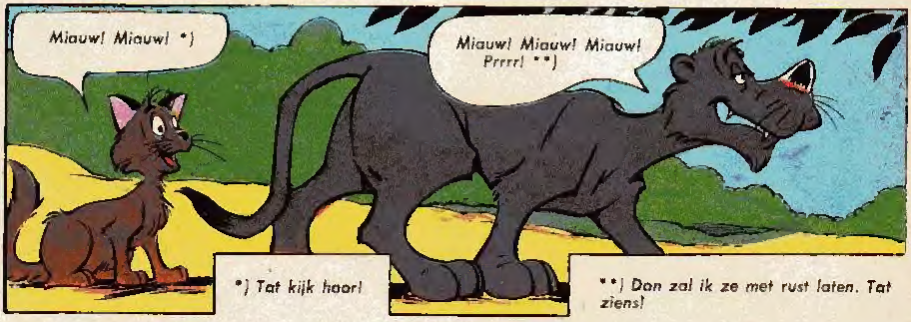

*) Tot kijk hoor!

**) Dan zal ik ze met rust laten. Tat ziens!

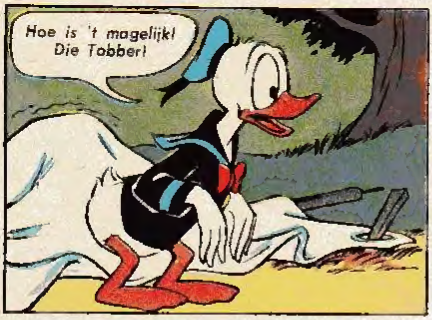

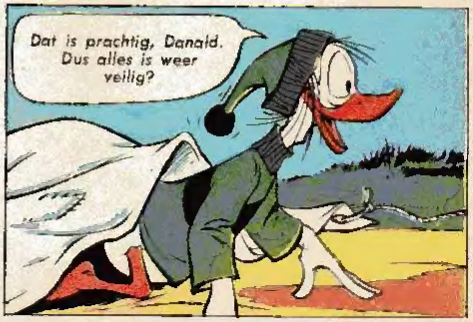

Dit is een indiaanse feestdans uit dankbaarheid voor de redding van onze stam. Oelaelaeloe!
Ook dàt nog!
Groot opperhoofd stapelgek!

Alle muizestaarten! Dit is een complete wolkbreuk!

Oeroei! Het was zeker een regendans die ik daarnet heb uitgevoerd! Wat een akelige vergissing! Nu valt onze kampeertocht helemaal in het water!

Dit wordt een overstroming!
De rivier treedt buiten haar oevers!

We kunnen ons alleen nog redden met het luchtbed! Vlug!

Later . . .
Als je nog eens kampeerplannen hebt, Diederik, vergeet dan ASJEBLIEFT dat je een neef hebt! Daar zou je Tobber ook een REUZE plezier mee doen!

WALT DISNEY

de kleine Boze Wolf

Asjeblieft!
Maar Wolfje! Wat doe je nou?! Wat een verspilling!
PLETS!
We hadden toch gelijk, je lijkt precies op je vader!
O, wat hebben jullie toch weinig vertrouwen in me! KIJK!
MMM - JUM - JUM!
Vader is zo dol op zoetigheid, dat hij voorlopig nog wel een poosje met die straop bezig is!
Jo! En zo kunnen wij intussen mooi wegkomen. Wat slim van je!
M-maar toch lijkt het me beter dat we onze picknick tot een andere keer uitstellen!
Jo, want nu hij van onze plannen afweet, zal hij vast en zeker naar ons op zoek gaan en ons vinden!
Tjo
Ik weet een plekje waar jullie veilig kunnen picknicken, jongens! Kom maar mee!
En zo...
Ik zal jullie op mijn vlot naar een eilandje varen. Vader heeft geen vlot en hij zwemt niet zo best, dus hij kan jullie niet storen!
Tjonge, Wolfje, je helpt ons geweldig!

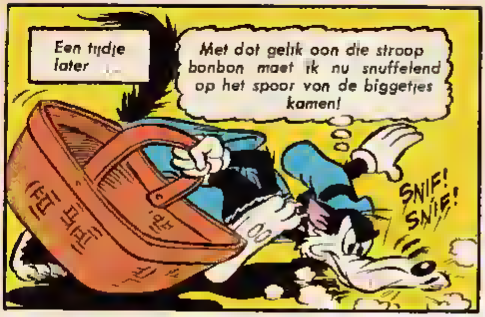
Een tijdje later . . .
Met dat gelik aan die stroop bonbon maat ik nu snuffelend op het spoor van de biggetjes komen!
SNIF! SNIF!

Dus ze dachten dat ze me door konden ontsnappen! Maar dan hebben ze het mis! Hihi! Ik weet er wat op!

Ik vaar heel handig in mijn eigen picknick-boot naar het eilandje . . .

Oooooh! Dat ding lekt als . . . als een MANDJE! En zwemmend haal ik het nooit! Oei! Wat moet ik beginnen?

Aha, gelukkig dat die boomstam net voorbij komt drijven. Nu neem ik gewoon een overstapje en . . .

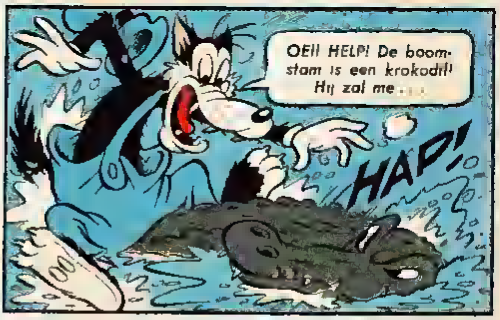
OEI! HELP! De boom-stam is een krokodil! Hij zal me . . .
HAP!

HELP! HELP!
Vader zit in grote moeilijkheden! Ik kan het horen aan zijn stem! Die sloot over van angst!

Kom mee, jongens!
Nou vooruit, omdat hij je vader is, zullen we je helpen, Wolfje!

Hellèèèp, Ik ben zo duizelig! Straks val ik!
We kamen al!

Vlug! Klim op het vlot, vader!
KONK!

MOO! ZO Nu kan mijn picknick toch doorgaan! Ik heb het eten zamaar voor het oprapen!
Vader!

Ga vlug naar de andere kant van het vlot, vader, anders zal de krokadil ons allemaal opeten!
OEI!

U alleen bent net zo zwaar als wij met z'n vieren en de mand, dus BLIJF daar!

Ik vind jouw vader maar verschrikkelijk ondankbaar!
Ja, je hebt gelijk, maar we zullen ons uitstapje niet laten bederven!

Kijk, zo kunnen we toch met z'n allen picknicken zonder dat vader het ons lastig kan maken!
Hihihi!
Zin in een lekkere boterham met worst?
BAH!

HET GESCHENK VOOR DE KALIEF VAN DAGBAD

DOOR KEES KETTING

ILLUSTRATIE: CAROL VOGES

IEDERE week, nu al jaren achter elkaar, kreeg de prins van Tsjilpomanië een brief van de dochter van de kalief van Dagbad. Hoe dat zo kwam? Wel, op een dag had er een advertentie in de krant gestaan

„Prinses Falimera, dochter van de kalief van Dagbad, zoekt een correspondentievriendje met belangstelling voor postzegels verzamelen en filmsterren sparen."

Dat deed de prins toevallig ook erg graag, en hij had meteen geschreven. Och, hij kreeg zo'n lieve brief terug, en zulke mooie postzegels! En op zijn beurt stuurde de prins een hele stapel filmsterren, en ook een lange brief, en binnen een week had hij alweer antwoord. Zo was dat begonnen, alweer vijf jaar geleden. En nu was de prins achttien jaar geworden.

„Vader," zei hij tegen de koning, „ik mocht een verjaardagscadeautje uitzoeken, hè? Weet u wat ik kies? Een reisje

maken naar Dagbad Ik wil zo graag prinses Falimera ontmoeten Ik heb een foto van haar gekregen Kijk eens."

„Tsjonge-tsjonge," zei de koning, „zo'n knappe prinses heb ik nog nooit gezien!"

„Ik eh .. ik geloof dat ik van haar houd," zei de prins verlegen. „Wanneer weet ja dat zekar, vader?"

„Eet je veel?" vroeg de koning

„Ik kan geen kruimel door mijn keel krijgen," zei de prins

„Slaap je goed?" vroeg de koning verder

„Ik lig de hele nacht te woelen," zei de prins

„Dan hen je verliefd," lachte de koning. „Nou, vooruit Hier is geld, haal hij de KLM maar een kaartje en dan mag je voor je verjaardag naar Dagbad."

De prins maakte een luchtsprong van plezier en de volgende morgen heel vroeg al, stapte hij in het vliegtuig naar Dagbad

Toen hij daar aankwam, vroeg hij de weg aan een agent en zo kwam hij al gauw bij het paleis van de kalief Die zat gehurkt op een stapel zijden kussens, en hij droeg een tulband, en hij had gemene ogen en een spitse sik Achter hem stonden twee grote kerels met kromme zwaarden in hun hand

„Grootmachtig kalief," zei de prins en hij boog diep, „ik ben de prins van Tspilpomanië. Goedenmorgen."

De kalief deed een trekje aan zijn waterpijp „Wat kom jij doen?" vroeg hij bars

„Ik wil de prinses graag spreken," zei de prins „Ik hen een correspondentievriendja van haar."

„Wat heb je meegebracht dan?" vroeg de kalief

„Eh niks," stamelde de prins

De kalief bulderde van het lachen „Die is werkelijk hèèl goed," zei hij „Je moet weten prins, ik ben verschrikkelijk bebberig Ik doe nooit iets voor iemand als ze geen cadeautje meehrengen En als ik niks krijg ." Hij wees op de twee schildwachten met de zwaarden en zei „Dan hakken zij je hoofd eraf. Klap! Weg ermee!"

„Maar ik heb ècht niks hij me," fluisterde de prins geschrokken

„Kijk je zakken na," beval de kalief.

„Ja toch," zei de prins opgelucht, „ik heb een gouden zakmesje Is dat ieta?"

„Mmm," zei de kalief „Geef maar hier Wat heb je nog meer? Want een echte kalief krijgt altijd TWEE geschenken Als je die niet hebt, gaat je hoofd er tòch af!" De prins keerde zenuwachtig zijn zakken om en om Een gevaarlijk land is het hier, dacht hij „Ik heb nog een zilveren zakkammetje," zei hij op het laatst, „kan dat ook?"

„Veel soeps is het niet," zei de kalief, „maar alla. Je mag 5 minuten met de prinses praten"

Hij klapte in zijn handen en meteen ging er achter hem een zijden gordijn open — en daar stond de prinses, O-o, ze was wel tien keer zo mooi als op de foto „Jullie mogen wandelen in de tuinen," zei de kalief, „maar binnen vijf minuten terugzijn hoor! Anders kost het één van jullie zijn hoofd!"

Daar liep de prins, samen met de prinses, maar van verliefdheid kon hij geen woord uithrengen De prinses wèl! „Ik ben zo blij dat je er bent," zei ze „Ik boopte er al maandenlang op Je wilt toch met mij trouwen hè?"

„Lieve, mooie prinses," zei de prins nog gauw, „ik trouw met jou Alleen met jou. Ik ga de kalief meteen vragen of het mag"

Hij gaf haar vlug een zoen en holde toen terug naar de kalief

„Net op tijd, prinsje," zei die en hij keek op zijn polshorloge „En wat wil je nu nog?"

„Met uw dochter trouwen," zei de prins meteen, „en haar meenemen naar mijn land"

„Hohoho!" grijnsde de kalief en hij schuddehuikte van 't lachen, „wou jij met haar trouwen? Ik zal jou eens wat zeggen Er zijn wel twintig prinsen die met mijn dochter willen trouwen En veel rijkere prinsen dan jij hoor! Ze zal daarom alleen trouwen met een prins die twee mooie huwelijkscadeaus meebrengt Die zijn dan voor mij! Maar, het moeten hele bijzondere dingen zijn En hoepel nu maar op."

Tja, daar stond de prins. Hij was gewoon buiten de deur gezet In arren moede stapte hij weer in het vliegtuig an vloog terug naar huis

„Vader," zei hij, „prinses Falimera is wel honderd keer zo mooi als op de foto En ik ga met haar trouwen"

„Gefeliciteerd," zei de koning

„Dank u" zei de prins, „maar vader, dat trouwen gaat alleen door als ik bijzondere cadeaus kan meebrengen" En hij vertelde wat de kalief wilde

„Iets heel hijzonders " peinsde de koning, „tja, wat? Minister, help eens mee denken"

„Een hromfiets met vael chroom erop en een vossestaart eraan, zou hij dat mooi vinden?" vroeg de minister

„Een kalief rijdt niet op een hromfiets," zei de koning „Een kalief rijdt op een olifant, denk ik"

„Dan gevan we hem een olifant!" riep de minister blij. „Hier in de dierentuin staat een hele mooie"

„Wat is er nu voor bijzonders aan een olifant?" zei de prins somber.

„Een olifant kan men bijzonder máken," riep de minister anthousiast „Op de eerste plaats geven we hem gouden tanden. Dat is mooi! En dan laten we oorhellen met diamenten erin maken Zo'n olifant heeft niemand, ook een kalief niet!"

„Maar ik moet twee cadeaus hebben," zei de prins weer, en daar begonnen ze opnieuw te piekeren „Ik heh het!" riep de minister opeens „Majesteit, herinnert u zich die ontdekkingsreiziger? Die heeft u toch al zijn hezittingen cadeau gedaan? Wel, daar is een tovertapijt bij Ja gaat arop zitten, je roept waar je heen wilt en hupsakee! daar vlieg je al over de daken"

Ze waren het er alle drie over eens dat het een prachtcadeau was, en nu hegon meteen het werk De olifant werd uit de dierentuin gehaald en hij de tandarts gebracht, voor de gouden tanden Toen moest een goudsmid oorhellen maken, er moest een grote kist worden getimmerd — het was een drukte van helang Maar na een week waa toch alles klaar. Er kwam een vrachtauto voorrijden, en zo werd de kist naar het vliegveld gereden, veilig naar Dagbad gevlogen, en vendaar naar het paleis van de kalief gebracht

„Grootmachtig heerser van Dagbad en verre omstreken," zei de prins, „ziehier mijn cadeau Het is héél hijzonder!" Hij deed de deur los en daar stapte de olifant naar buiten Zijn diamanten oorhellen glommen in de zon, net als zijn gouden tanden

„Heel goed," zei de kalief. „Heel mooi Ja, dat is inderdaad een hijzonder cadeautje. Schildwachten, ga opzij, want ik klim erop Ik wil eens voelen hoe hij zit" Gehoorzaam liet de olifant zijn slurf zakken en in een wip zat de kalief hovenop zijn kop, hoog in de lucht.

„Hij zit heerlijk zacht, zeg," riep hij naar beneden „Mooi Volgende cadeau! Want je weet ik verlang er twee, en anders kost het je je hoofd"

De prins kwam belemaal rood uit de kist tevoorschijn Tja, en dat was te hegrijpen, want het vliegend tapijt was weg! In een hoekje lagen alleen nog wat snippers — het kon niet anders of de olifant moast honger hebben gekregen En daarom had hij het tapijt maar opgegetan .

„Komt ar nog wat?" riep de kalief weer „Opschieten!"

Het zwest liep da prina ven zijn voorhoofd „Grootma . machtig ka kalief," stotterde hij, „het andere cadeau, dat is, dat was hedoel ik, een tovertapijt Maar de olifant heeft het tovertapijt opgegeten Daarmee kon je vliegen en "

„Kan deze olifant vliegen?" herhaalde de kalief, die het niet verstond „Als je me hedriegt gaat je kop eraf! Maar, ik zal het eerlijk proberen" Hij pakte de olifant bij de slurf en riep „Hopla! De lucht in, dikzak!"

Van schrik dorst de prins niet te kijken Maar wat dacht je? Langzaam zweefde de olifant de lucht in! En hoog boven zich hoorde da prins de kalief lachen van plezier, Hij kon er niet genoeg van krijgen en hij vloog wel drie rondjes om de toren heen Eindelijk landde hij met een prachtige boog, vlak voor de voeten van de prins

„Heel goed!" riep hij uit „Fantastisch! Zo'n cadeau heh ik nog nooit gehad En al is het er dan maar aentje, ja mag gaan trouwen hoor Roep de prinses, schildwachten"

Nu pas begreep de prins dat de toverkracht van het vliegend tapijt in de olifant was overgegaan omdat hij het opgegeten had Maar lang dacht hij daarover niet na Hij ging veel liever naar de prinses toe En binnen een week waren ze getrouwd .

WALT DISNEY
Rakker
Hallo, jongens! Waarom kijken jullie zo naar het huis aan de overkant?
O, we wilden graag kennismaken met de nieuwe buur die er vorige week is komen wonen!
Ja!
Ik weet niets van een nieuwe buur hond af!
Nou, wij weten niet eens zeker of het een hond is!
Het wordt verteld, maar hij is nog nooit buiten 't hek geweest!
Hé . . . dat is vreemd!
Kom, ik ga maar weer eens verderop!
Ik ook! Het ziet er toch niet naar uit dat we vandaag iets wijzer worden!
Dag! Tot ziens, jongens!
Ik blijf nog even . . . Misschien ontdek ik wie het is!
Ho! Daar is ie! En het IS een hond!
Met dit mooie weer mag je wel even in het zonnetje en de frisse lucht, Ming Tail!

Blijf hier maar lekker zitten, liefje, ik kom je straks halen!
Daaram zien we hem nooit! Het is een verwend dier dat op kussens wordt gedragen!
Ik zal wel met hem kennismaken . . . per angeluk!
Later . . .
Met die bal heb ik een maal smaesjel
Pardon! Ik heet Rakker Mag ik m n bal even terughalen?
Natuurlijk! Jij bent de eerste die ik ontmoet sinds ik hier woon!
Kom eens van dat kussen af, dan gaan we fijn spelen!
Spelen?
Dat mag ik niet! Ik ben pas helemaal gewassen en gekamd!
Je blijft toch zeker niet de hele dag daar zitten?
Ik ben nog nooit van dit bardes af geweest en . . . ik durf niet!
Ach, voaruit, Niet bang zijn Ik zal je de buurt laten zien!

Nau, goed dan, Rakker Maar niet lang, haar!
Maak je geen zorg! Je bent weer thuis vóór ze je gaan missen!
We zullen op dit landje achter de bal jagen!
Daar gaat ie! Kom mee!
Oei! Hij raakt klem in die oude beddeveer!
De bal is er uit, maar hij zit goed vast!
Ja, nu weet ik hoe 'n muilkarf aanvoelt!
Ik zal aan dit eind trekken, dan kun je er wel uitkomen!
Goed!
Oei!

Hihi! Nu zit JIJ er in, Ming Tai!
Wat leuk is dit!

Oeps!
Ik zal je er wel uit helpen!

Gelukkig steekt het ene eind van de veer uit dit gat in de tan!

Lieve help! Wat neemt die draad allemaal mee?

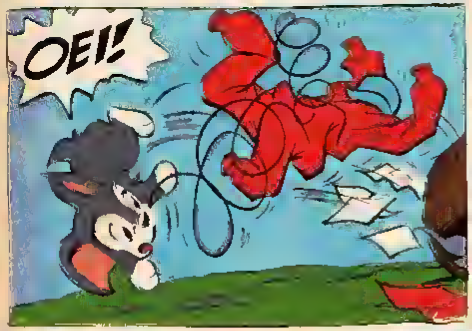
OEI!

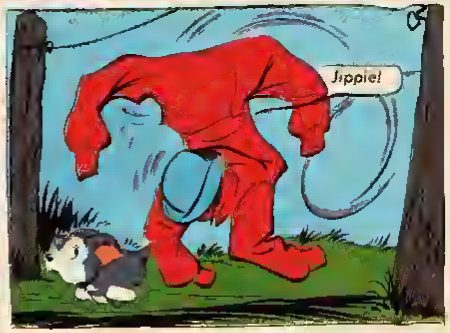
Jippie!

Alles goed met je?
Ja hoor!

Zo'n plezier heb ik nog nooit gehad, Rakker!
Hou je stil, dan kom je veilig beneden!

Voor een hond die nog nooit uit is geweest, houdt hij zich verdraaid goed!
Met dit kussen zal hij zacht vallen!
Toe maar, laat je maar gaan! Een . . twee . . drie!
Hoera! 't Is gelukt!
Grutjes, jij denkt aan alles!
Ja, maar wat zal je vrouwtje zeggen als ze je zo toegetakeld ziet?
Niets, hoop ik! Ik moet toch een beetje pret hebben, zeker?
Oei!
Wat nou?
Een poosje later . . .
Het spijt me voor je. Ik heb je in grote moeilijkheden gebracht met die veer en dat kussen!
Geeft niks! Ik heb veel plezier gehad!

Weldra . . .
Oei oei, hij is er vast lelijk bij!
Ming Tai! Schatje! Kleine, lieve stoutert dat je bent! Foei!
Dit is niks voor jou! Kom . . . eerst die rare veer af doen .
Gelukkig! Hij krijgt alleen maar een lief staartje!
OEPS!
Wèèr die veer!
PLONG!
Mij kan niks gebeuren zolang ik „neer" ben als hij „op" is!
TWENG!
Ik weet wel hoe ik er af kan komen!
KLONG!
Zo, die is uitgesprongen!
Hihi! Best leuk dat wippen!
Wat is er met JOU, Rakker!
Niets! Ik heb met onze nieuwe buur gespeeld. Het is een hond!
O jo?
Het is niet te geloven! Zo te zien zouden we zeggen dat het een KANGOEROE is, Rakker. Hihihi!

Stevijn, de scheepsjongen, is stiletjes naar Grootebroek gegaan om er te zoeken naar het dochtertje van zijn schipper. Als hij — mét Annemietje en een man, genaamd Pieter den Hont — in Enkhuizen terug komt, blijkt het dat zijn verdwijning als desertie is beschouwd en belandt hij met een vaart in de kerkar. Moet je maemaken.

WAT ER VERDER GEBEURDE

TEI daar, jullie tweeën — kom mee!"
De poortwachter liet het schijnsel van zijn lantaarn over Stevijn en Pieter den Hont spelen. Gedwee volgde Stevijn. Het kon hem niets meer schelen. Ze beschouwden hem dus als een deserteur, een wegloper, misschien gingen ze 'm wel doodschieten. Misschien was dat wel het beste, dan was-ie meteen van alle schande en verachting af. Wat hij ook had gedaan, ze bleven 'm toch het Hazehart noemen. Een lafaard. Dat had seinjaur Den Hont goed kunnen horen, en Annemietje ook. Wat zouden die wel van hem denken? Nou, dat was gemakkelijk te raden . . .
Even later stonden ze voor de oude, verzuurde wachtcommendant. Haan Knijpvuist was bij hem, ook al met een gezicht om op te schieten. De wachtcommandant snauwde:
„Schipper De Witte laat jelui halen, maar ik stuur wel bewakers mee, want jullie staan nog steeds onder verdenking! Mârs, verdwijn!"
Een droeve stoet, boor Haan Knijpvuist voorop, daarachter Stevijn en seinjaur Den Hont tussen twee gewapende poortwachters in. Je begrijpt dat het volk op straat stond te kijken. Jongetjes draafden mee, staken de tong uit en scholden: „Lelijkerds! Dieven! Moordenaars!"
Ze wilden ook met paardevijgen gooien, maar toen ze per ongeluk Haan Knijpvuist raakten, was het meteen afgelopen. Het aantal nieuwsgierigen bleef echter groeien en het werd op het laatst een hele optocht. Pieter den Hont liep fier rechtop, maar Stevijn sjokte met gebogen hoofd.
Eindelijk hielden ze stil voor een huisje. Schipper Jan de Witte was dank zij zijn ijzersterk gestel de verwondingen ven de zeeslag bij bet Crepelzand te boven gekomen, maar hij kreupelde toch nog wat en moest zich bij het lopen van een stok bedienen. Hij zat achter weer, breed en ontzagwekkend, achter de tafel. Rechts van hem zat een schrijver van de scheepsraad, een lange, geelachtige man met grote oren en kippige ogen — links van hem stond Annemietje. Zij was nog altijd in jongenskleren. Zij keek meteen naar Stevijn, maar deze durfde zijn ogen niet op te slaan. Er kwam een klein geluidje uit haar mond en zij wilde op Stevijn toe lopen, maar de schipper hield haar tegen. Haen Knijpvuist zei krakerig: „Nou, hier zijn ze dan, schipper!" Buiten, voor de deur, stond een hele volksmenigte, je hoorde ze hier roezemoezen.

„Stevijn Costerszoon," begon de schipper, „kijk me aan. Om te beginnen ga ik je bedanken dat je m'n dochtertje gezond en veilig bij me hebt gebracht. Maar je hebt je schuldig gemaakt aan desertie — althans, daar zag het naar uit. Niemand anders dan jijzelf kan ons vertellen, wat er werkelijk is gebeurd en waarom je het hebt gedaan. Spreek op an vertel ons alles!"
Zijn zware stem klonk rustig en vertrouwenwekkend. Stevijn keek op. Hij zag dat de schipper een arm om Annemietjes middel had geslagen. De gevreesde Jan de Witte was een vader, een échte. Hij was ook de enige die Stevijn niet „Hazehart" noemde, maar bij zijn ware naam: Stevijn Costerszoon. Stevijn knipperde weer vreselijk met zijn ogen, maar begon met de moed der wanhoop te vertellen. „Niet zo vlug," zei de schrijver, die alles moest optekenen. Hij had 'n lijzige zure stem en likte telkens aan zijn veder voordat hij die in de inktpot doopte, waardoor hij een heel zwarte tong kreeg. Hij was ook de enige die Stevijn af en toe in de rede viel. Voor de rest zweeg en luisterde iedereen. En ze keken naar Stevijn. Annemietje doodstil en met zulke ogen, de schipper rustig en breed, Haan Knijpvuist met een grommerig gezicht, de twee poortwachters, die er ook bij waren gebleven, met suffige ogen, seinjaur Den Hont kaarsrecht en hoogmoedig.
Toen Stevijn eindelijk was uitgesproken, stond schipper Jan de Witte op en hij stak een van zijn kolossale handen uit. „Jawel," hij stak Stevijn de hand toe. „Zeuntje," zei hij, „wat jij bebt gedaan, geeft blijk ven een edel en dapper karakter. Ik heb je al bedankt voor wat ja hebt gedaan voor Annemietje en mij, en zulke dingen doe ik maar één keer. Maar ik wou je dit nog zeggen: als je er nog iets voor voelt om terug te komen aan boord, kan dat gebeuren!"
Hoei, de tranen schoten Stevijn ervan in de ogen. Gretig pakte hij de hand van de schipper en bij stotterde: „G-g-graag, ka-kapiteln . . ." Annemietje klapte in haar handjes en Haan Knijpvuist humde, schraapte zijn keel en legde toen zijn hand op Stevijns schouder.
„Nou, vooruit . . ." kraakte hij een beetje uit zijn doen, „je valt dne toch nog mee, snotneus!"
De schipper was niet een man die van tranen of snotteren hield. Hij zei droog: „Seinjeur de schrijver — maakt u even een stuk op voor de wachtcommandant, dat op mijn last en verantwoording de arrestanten op vrije voeten worden gelaten en hier blijven." Hij wendde zich tot zijn dochtertje: „Annemie, neem jij Stevijn mee naar de keuken, laat-ie zich wassen en geef 'm te eten! Straks praat ik verder met 'm — eerst wil ik met seinjeur Den Hont spreken!" Met deze woorden stak hij Pieter de hand toe en zei: „Ook u ben ik dank verschuldigd, seinjeur. Het spijt mij, dat u zo'n onaangenaam welkom ten deel is gevallen bij ons in Enkhuizen, maar u begrijpt dat dit allemaal op een misverstend berust!"
Zo kwam ellen dus toch nog goed, ook al wachten Stevijn nog een paar pijnlijke ogenblikken. De Dolfijn was inmiddels van haar averij opgelapt, voerde een nieuwe grootmast en was weer zeilree gemaakt. Haan Knijpvuist had Stevijn mee teruggenomen aan boord. Daar was wel iets tot de maats doorgedrongen van wat Stevijn had gedaan, maar dat scheen toch niet genoeg om de indruk uit te wissen die Stevijn gedurende de zeeslag tegen de Spanjolen had gemaakt. Onder dat ruwe varansvolk telde elleen, hoe een man zich in het gevecht gedroeg. Dat de schipper dat Hazehart toch weer terug had genomen als scheepsmaatje, moest-ie zelf weten, maar als échte mannen lieten de maats Stevijn voorlopig nog links liggen. Stevijn liet zich er niet door ontmoedigen. Hij had geleerd wat het was flink te zijn. De schipper vertrouwde hem. Hij zou tonen dat hij het ook waard was.
Hij was ook nog een keer op bezoek gegaan in de herberg **De Vriendelijke Zeeëgel**, om Mientja, de meid, die hem had gehoipen om naar Grootebroek te komen, te bedanken en te vertellen hoe het was afgelopen. Hij had

de geuzentrouw van Stevijn Hazehart

door
TIM MARAN

illustratie:
HANS KRESSE

Annemietje meegenomen Annemie, nu weer keurig verzorgd en in een prachtige jurk, zag er zo snoezig uit, dat Stevijn zich stiekem heal trots voelde om naast haar over straat te kunnen gaan En Mientje — och heden, wat was zij blij! Zij klapte in haar roodgewerkte handen, kuste Stevijn en Annemie dat het klapta en trok zich geen zier aan van wat haar zure baas had te schalden Zij ging eerst met haer twee gasten een heker frisse appelcider drinken, terwyi Stevijn moast vertellen! Zij voelda ook niet de minste schroom tegenover het deftige joffertje, maar zei meteen „Annemietje" an liet haar handen door de goudblonde krullen van het kind spalen Dat was een fijn wederzien!

Oeen wonder den ook, dat Stevijn aan Mientje dacht, toen op zekera dag de schipper mét Annemietje een hezoek aen boord hracht en het meisje hem meteen apart trok „Stevijn, papa wil zo gauw mogelijk tarug naar Hoorn Ik ga natuurlijk mee. Maar hij zegt dat Ik daarna in Hoorn moet blijven. Maar wie zorgt er dan voor me?"

„Misschien wil Mientje wal mee!" flapte Stevijn er meteen uit ,

Annamietje klapte in haer handjes „O ja, o ja, heerlijk! Maar zou zij willen?"

„Eerst moet de schipper het willen, joffer We kunnan het hem voorstallan!"

„Ja, ja, kom mee, nu meteen!"

En zo gebeurde het, dat toen de **Dalfijn** enkele dagen later het zeegat koos, Mlan zich ook aen boord bevond De frisse, vrolijke herbergmeid had zich geen minuut hedacht, toen niamand mindar dan de geduchte gauzenkapiteln Jan de Witte haar kwam verzoeken of zij bereid was om voor zijn dochtertje te zorgen Zij had nog nooit een naus buitan Enkhuizen gestoken, en ook al vergoot zij hete tranen hij het afscheid van haar ouders en hroers an zusjes, zij wiide best een stukje meer van de wereld zien! Zij kon opperhest met Annemietje opschieten en van haar kant had ook Annemie Mien meteen haer hele hart geschonken Stevijn vond dat allamaal maar heel best, hij had het gevoel of er zich zolets als een famille om hem heen vormde Hij was minder eenzaam den ooit tevoren.

Zonder oponthoud of een ontmoeting met de vijand hereikte de **Dalfijn** haar thuishavan Hoorn De daar liggende geuranvioot was door middel van een postduif op de hoogta gesteld en toen het schip de haven binnenliep, daverden er bijde saluutsalvo's uit de kartouwen, de kerkklokken luidden en van de torenspits woei een lange oranjewimpel „Welkom! Walkom thuis, schipper Jan de Witte!"

In het stadja huurde de schipper een aardig huisje en Mien stroopte meteen zingend de mouwen op om het er zo gauw mogelijk gezellig te maken en een écht tehuis te scheppen voor het kind en haar vader. Je kon duidelijk aan de schippar merken, hoe goed het hem deed dat hij zijn dochtertje terug had en eindelijk weer, na zoveel jaren van rusteloos rondzwalken, zijn henen kon strekken onder een eigen huistafel. Hij werd opgewekt, in zijn herse houding tegenover het scheepsvolk kwam iets vaderlijks, en onder elkaar begonnan de maats hem de „Ouwa" te noamen — de hartelijke erenaam dia varensvolk allaen aan een schipper geeft in wie het méér ziet dan alleen de man die het voor het commanderan heeft!

Stevijn mocht op bezoak komen wanneer hij wilde, maar dat deed hij niet Daar was hij te schuw voor Bovendien — zo voelde hy het — was zijn plaats aan hoord En weet je wie ar nog meer aan boord was? Seinjeur Den Hont. Deze had, zoals hij ook meteen had aangekondigd, ais Watergeus gemonsterd, en uit dankbaarheid voor zijn hulp had schippar Jan de Witta hem zondar omhaal aan boord genomen Nu, daar had hij goed aan gedaen, want Pietar den Hont wist van wunten! Geen woord teveel had hij gezegd toan hij heweerde dat hij ven huis uit veransman was Bovendien had hij vlugge, koele hersens en was hij van nature een man die leiding wist te geven Hij kreeg ruimschoots da gelegenheid om dit te bewijzen, want zodra de **Dalfijn** in eigen haven terug was, werd het oude leventje van varen en vechtan duchtig voortgezet En de schipper, die zijn ogen niet in de zak had, zag al gauw dat er in de nieuweling een gehoren en knappe aanvoerdar stak Ook wist Pieter den Hont zich bamind te maken hij het scheepsvolk Het was daarom niet te verbesen dat schipper De Witte hem als hat ware een trede hoger begon te behendelen dan het andere dekvolk en hem dikwijls bij zich op de kampenje of in zijn kajuit riep De maats vonden dat best, zij kanden geen afgunst en de man verdiende het

Stevijn deed hard zijn best, maar paste er voor op, niemand voor de voeten te iopen De maats koesterden nog altijd een wrok tegen hem en er kon niet dàt gehauran, of het klonk meteen „O, 't is Stevijn Hazehart weer, hoor!" Hij voelda ook hoe ze naar hem loerden als er weer een gevecht dreigde te ontbranden tegen de vijand, dan verbeet hij de angst die hem talkens weer dreigde te overrompelen Hij ontdekte dat, als hij maar flink aan het werk hleef, er minder tijd en gedachten overschoten voor angst Dat hielp hem, en toen hij de eerste kanonnade doorstond zonder van zijn stuk te raken, voalde hij zich hergen lichter Het kòn dus, en ook al zou ar wal nooit ean held uit hem groeien, een bangerik, die wegkroop voor tumuit en geweld, dat was hij tenminsta ook niet meer! — Haan Knijpvuist hield ham ook in het oog, maar op een andere wijze dan de anderen. Met genoegen zag hij dat de jongen goed zijn best deed, al zou hij liever zijn muts inslikkan dan het Stevijn te laten merken „Daar groeit nog es een mannetje uit," zei hij tegen zichzelf, „maar hij moet het zelf [illegible] les heeft hij in alk geval geleerd!"

Als ze in de haven lagen, ging Stevijn nooit met de anderen maa om hun gaga en kaaphuit te verhrassen Daar was hij veel te schuw voor Hij ging alleen aan wal wanneer hem hevolen werd met deza of gene mee te gaan voor het doen van inkopen en dat waren heus geen uitjes van plezier of ontspanning Dan moest hij sjouwen met zware korven, rollen touw en zeil an wat al niet meer Maar hij gaf geen kik en werkte tot hij er zowat hij neerviel

Op een van dia dagen zag hij toevallig in een achterafstraatje seinjeur Den Hont lopen Deze merkte hem niet op en verdween in een huisje Een beetja verdrietig dacht Stevijn „Zelfs hij, die toch pas hier is, heeft al vriendan of bekendan, maar Ik, die m'n leven lang in Hoorn heh gewoond, sta helemaal alleen . " Verder dacht hij er niet over na Pieter den Hont was een van de weinigen die hem ook vriendelijk behandelde

Toen gabeurde het ean keer dat Stevijn met drie geuzan weer inkopen had gedaen, en het was al avond toen ze de boel uit de vlet aan boord hadden gehesen Behalve seinjeur Den Hont was al het volk aan wal om de „henen te strekkan". Ook de drie maats zeiden, toen het karwei achter de rug was „Hé, Hazehart, roei jij ons in het vietje aan wal man, dan kun je daarna te kooi!" — Stevijn knikte — hij knikte op alles wat de geuzen zeiden Nadat hij de drie mannen aan wal had afgezet, roeide hij loom door het avondlijke donker terug naar de **Dolfijn** De riemen plasten in het water, de rompen der geuzenschepen en visserbootjas staken zwart af tegen de sterrenhemel Zonder gedachten, doodmoe ven het sjouwen, stuurde Stevijn het vietje naar de plaats waar de touwladder langs de bulkige romp van de **Dolfijn** afhing Daarvoor moest hij onder de hekspiegal van het schip Opeens drong er iets door zijn loodzware vermoeidheid heen er hrandde een zwak lichtje achter de ruiten van de schippers-kajuit. Dat was vreemd — Stevijn had schipper De Witte vanmiddag toch met eigen ogen aan wal zien gaan, naar huis toe? Zou hij soms zijn teruggekomen? Maar waarom had hij dan de grote lamp niet op? Zonder ar hewust op te letten, deed Stevijn zo zacht mogelijk Als een kat klom hij tegen de touwladder op en niemand kon hem horen zoals hij naar het achterschip llep. Da deur van de kapiteinskajuit stond op aan kier. ‚Misschien heeft de schipper nog iets nodig, ik zal es aankloppan," dacht Stevijn Hij had zijn hand ai omhoog, terwijl hij meteen door de kier giuurda — toen havroor zijn hand in de lucht.

Ja, wat zou Stevijn gezien hebben, dat hem als aan de grand nagelde? Dat zullen jullie de volgande week wal haran... Maar na begint het grote, vervaarlijke avantuur voor Stevijn Hazehart!

ditjes en datjes van Donald Duck

Die oma toch!

Oma had in zes verschillende winkels boodschappen gedaan. Thuisgekomen bemerkte ze met schrik dat ze haar splinternieuwe paraplu in een van die winkels had laten liggen
Oma ging terug om in de winkels te informeren of men haar paraplu gevonden had. Overal kreeg ze bet-

zelfde ontkennende antwoord In de laatste winkel had oma echter succes Stralend van genoegen nam ze de paraplu in ontvangst en dankbaar zei ze tegen de winkelier „U bent tenminste 'n aerlijke man, in al die andere winkels zelden ze dat ze hem niet hadden gevondan..."

Muizen en marmotten..... brr!

De olifanten Selma en Sonja uit Ouwehand's Dierenpark konden het maar niet laten om in de droge gracht, tussen het olifantenverblijf en het publiek, af te dalen om er wat rond te gaan kuleren. Die gracht is er niet voor niets! Het is een veiligheidsmaatregel en ook olifanten mogen die niet ongestraft overtreden.
De oppasser en verzorger van Selma en Sonja wist dat de beide dikke dames doodsbenauwd voor muizen en marmotten waren Hij liet dus een stel watervlugge marmotjes in de gracht los, die zich daar bijzonder op hun gemak voelden en er naar hartelust gingen ravottan an spelen..

Selma en Sonja bekijken nu vol afgrijzen het „ange gedoe" van de marmotten en bet kuieren in de gracht is afgelopen.

Heb je die al?

De televisiezender van Luxemburg (niet te verwarren met de in ons land te beluisteren radiozander van bet Groothertogdom, gelegen aen de weg van Luxemburg naar Echternach) moet je zoeken ten zulden van de hoofdstad van dat land en wel aan de weg naar Metz bij de stad Dudelange, dicht bij de grens ven Frankrijk Dudelange is een Industriestad met uitgebreide staalwerken Het heeft echter wel een heel mooie omgeving Op een van de heuvels in deze omgeving staat op 425 meter hoogte de zendmast, die ja bier op deze postzegel rechts ziet afgebeeld Ervóór en links een kijkje op Dudelange Deze zegel werd uitgegeven In september 1955

ter herdenking van het feit dat in juli 1954 aan de Compagnie Luxembourgeoise de Téledlffusion toestemming werd verleend tot bet oprichten van een tv-zender. De eerste proefuitzending had plaats eind januari 1955 en in mei 1955 werd met de geregelda uitzending van TV-Luxeburg begonnan.

Goed bedoeld

Het was erg warm en een dikke mevrouw liep op een endeloos lange wandelweg met een zware boodschappenmand aan baar arm voort te zeulen
Een boer met paard en kar die haar achterop kwam en zag hoe warm en vermoeid ze was, liet zijn paard stilstaan en vroeg of ze zin had mee te rijden
„O beel graag, dank uwel," entwoordde de dikke mevrouw terwijl ze met een zucht van verlichting naast de boer op de bok neerplofte.
„Geef die mand maar hier, die zet ik wel ergens op de wagan," bood de man vriendelijk aan
„Nee meneer," zei mevrouw verontwaardigd, „die zware mand zet ik wel op mijn schoot, die draag Ik zelf, dat arme paard heeft al genoeg te sjouwen!"

Lapjesdeken

Weet je wat leuk is?
Een lapjesdeken.
Mijn nichtje Jantien
Heeft er pas een gemaakt
Van bloemetjes-lapjes,
Een lap met een ruitje
Een stuk van een jurkje,
Een lap ven truitje
Ze naalde die lapjes
Heel mool aan elkaar
En voor ik het wist
Was het dekentje klaar!
Het kleurige dekje,
(Wat ben ik nu blij)
Dat maakte Jantineka
Zó maar voor mij!

„SPELEN" MET BEETHOVEN

Popjes van beroemde mensen, zoals musici, geleerden, uitvinders, schilders enzovoort, zijn bijzonder populair in Amerika
In plaats van poppen met mooie lange krullen en naar de laatste mode uitgedost, vragen de meisjes nu om popjes bijvoorbeeld van Goethe, Beethoven, Einstein en Ven Gogh!
Deze rage zal wel weer gauw overgaan, want een kleln melsje wil immers graag poppen„moedertje" zijn? Je kunt Beethoven, met zijn ernstig gezicht, toch niet eens fijn gaan knuffelen of Einstein des avonds lekker warm in zijn „bedje" stoppen?

TOM POES en de SCHAT-SCHERVEN

DANK U, HET GAAT ZO WEL!
HEBT U DAN MISSCHIEN EEN GIDS NODIG? IK WEET ALLES OVER...
NEE, GOEDE VRIEND! U HOEFT MIJ NIETS TE VERTELLEN OVER DEZE OMGEVING! DE OUDHEIDKUNDE IS MIJN SPECIALE LIEFHEBBERIJ!
EEN BOMMEL HERKENT EEN RUÏNE ALS HIJ ER EEN...
KIJK UIT, HEER OLLIE!
...ZIET!
STA NIET TE LACHEN, JONGE VRIEND! IN PLAATS VAN MIJ TE WAARSCHUWEN! EN ZWAAI NIET ZO MET DIE VAAS!
STRAKS MAAKJE NOG BROKKEN!
HEBT U MISSCHIEN EEN DRAGER NODIG! EDELE SINJOOR?

NEE
IK HEB GEEN DRAGER NODIG! EEN HEER DRAAGT ZIJN EIGEN LASTEN ALTIJD HET...
PAS OP!
STRAKS MOETEN WE DE VAAS WEER LIJMEN!
...BESTE!
OWEE!
HOORDE IK U IETS ZEGGEN OVER HET LIJMEN VAN DEZE VAAS? HOE WEET U DAT?
IK EH...ZAG DAT DEZE VAAS AL GELIJMD IS GEWEEST!
IK MOET DIT ANDERS AANPAKKEN!
DIT LIJKT ME EEN BIJZONDERE VAAS, SINJOOR! DIT PLAATJE HERKEN IK!
HM!

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor post-abonnementen à / 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Nederlandse Antillen** en **Suriname:** / 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumentstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 88491. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** / 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan uit te staan.
©1965 Walt Disney Productions

HOERA!

gratis nieuwe

Setter Set

speldjes!!

en nú een serie van zes

Zorg dat je deze serie compleet krijgt. Setter Set speldjes zijn gratis alléén bij Setter Set nylons vanaf f 2.50. Eén speldje bij ieder paar.